

[Westermann.]

Den højtærede Finansminister hævdede, at i saa Tilfælde skulde Staten ogsaa give alle Arbejderne noget tilsvarende. Jeg kan ikke se, at dette er korrekt. Staten er Arbejdsgiver for Tjenestemændene, men den er ikke Arbejdsgiver for alle Arbejdere i Landet. Det har været Statens Tjenestemænd, der med Hensyn til deres Lønninger har maattet give efter, naar Statskassen var tom. Det er Gang paa Gang sket, at vi i dette høje Ting har maattet vedtage at bryde Tjenestemandslovens Princip med Hensyn til Reguleringsstillægsportionerne, fordi Statskassen var tom. Dengang stod Tjenestemændene solidarisk med Staten paa Grund af den tomme Kasse. Det kan være, at Statens Kasse ogsaa er tom i Dag, men efter alle de Lovforslag, der er forelagt her, har man alligevel Indtrykket af, at der er et Sted at hente de nødvendige Penge, og jeg haaber ogsaa, man nu kan finde de 20 Millioner til Tjenestemændene. Men som sagt, Tjenestemændene har i tidligere Perioder faaet mindre, end Tjenestemandsloven hjemler, fordi man dengang sagde, at de skulde være solidariske med Staten, som ikke havde noget i Kassen. Jeg vil ikke sige, at jeg gaar ind for de 300 Kr., som Tjenestemændenes Centralorganisation har fremsat Ønske om her. Jeg er personlig tilbøjelig til at tro, at Beløbet skulde ligge noget højere og være noget afhængigt af, hvorvidt der var Børn eller kun Enkeltpersoner. Jeg tror ogsaa, den højtærede Finansminister vil indrømme, at naar der er Tale om Fornyelse af Garderobe og Indbo, maa Beløbet være afhængigt af, hvor stor Familien er. Jeg har ikke noget færdigt Forslag om et saadant Tillæg, jeg har kun ment, at det var rigtigt, og det har altid været min Mening.

Endelig vil jeg gerne sige om det sidste Spørgsmaal, om de samgifte, at hvis der var nogen Mulighed for, at vi kunde faa ændret Lovforslaget paa det nuværende Tidspunkt, saa saa jeg meget gerne dette Spørgsmaal henvist til Lønningsudvalget. Jeg har forstaaet paa 3—4 af Talerne i Dag, at de var tilbøjelige til at mene, at der her var en Urimelighed, de gerne vilde rette, og hvis Finansministeren kunde tænke sig at gaa ind i Overvejelser om

dette, vilde jeg finde det rimeligt, at Lovforslaget blev henvist til Lønningsudvalget. Den højtærede Finansminister gjorde gældende, at man ikke har ment paa nærværende Tidspunkt at kunne tage Spørgsmaalet om de samgifte ud af Lønningsloven til selvstændig Løsning, men Forholdet for de samgifte er nu blevet særlig grelt derigennem, at de ugifte ved denne Regulering faar samme Portion som de gifte.

Korsgaard: Jeg vil gerne først udtale, at det interesserede mig at høre den kommunistiske Taler heroppefra plædere for, at man skulde betale efter det Arbejde, der præsteres, uden nogen som helst social Skelen til det ene eller det andet. Jeg tror, det er et meget stærkt konservativt Synspunkt; men det kan jo saa være, hvad det være vil. Jeg tror ikke, det rigtig svarer til de faktiske Forhold.

Med Hensyn til de samgifte vil jeg gerne pege paa, at dette, at baade Mand og Hustru er Tjenestemænd, i Almindelighed betyder, at de maa have fremmed Hjælp, og det er jo en Kendsgerning, at saadan fremmed Hjælp, hvis den overhovedet kan faas, er blevet meget dyrere i de senere Aar. Dette synes jeg maa være et Moment til Begrundelse af, at Nedsættelsen af Reguleringstillægget for de samgifte i hvert Fald bliver væsentlig formindsket ved den kommende Revision.

Endelig vil jeg gerne om det pengeøkonomiske sige — og jeg vil gerne sige det nu, da jeg snart forlader disse hellige Haller —, at jeg har aldrig oplevet en Tid, hvor man har øst Penge ud, som man har her, tilsyneladende uden nogen som helst Tanke paa, hvor i Verden vi skulde faa Dækning. Derfor kan det for saa vidt kun være mig en vis Tilfredsstillelse, at ogsaa den højtærede Finansminister nu synes at være indforstaaet med, at dette her ikke kan gaa ret meget længere. Men jeg kan jo ikke nægte, at jeg synes, den højtærede Finansminister paa et vist Tidspunkt skulde have holdt igen, nemlig dengang det drejede sig om den meget lidt populære Tøjskat. Det var 100 Mill. Kr. ud ad Vinduet; men hvordan i al Verden man faar dem ind igen, det bliver det den kommende Rigsdags Sag at afgøre. Jeg tror, det bliver meget svært, og jeg tror, at det, man har lettet paa den